Mizah

MAL BEYANNAMESİ

EV	YOK
BARK	"
MAL	"
MÜLK	"
İRAD	"
AKAR	"
PARA	"
PUL	"

— Şu büyüklerin mal beyannamesine güler misin, ağlar mısın?

— Ağlarım tabii, baksana zavallıların hali bizden de fena imiş!

İğneli fıçı;

ORUÇ GİBİ

Harf inkılâbının üzerinden yirmi sene geçti. Eski yazıları bilmiyen bir nesil yetiştirdik ama, henüz bunları devlet dairelerinin yüksek kademelerine çıkaramadık. Kat kat enseli, koca göbekli daire ileri gelenleri, hâlâ tezkerelerinin müsveddelerini eski yaziyle yazıyorlar:

— Efendim, okunması, yazılması kolay da...

Gazeteci, notunu eski yaziyle tutuyor;

— Bizce, bir nevi stenografi de..

Avukatın da, hekimin de, hâkimin de eski yazı üzerine bir mucip sebebi var. Resmen, eski yazı kullanmak yasaktır. Mektup zarflarını açsak, içinde eski yazılar..

Bir şey değil; harf inkılâbını, eski taassup devrinin orucuna benzettik; hani, o da gizli gizli yenirmiş!

ESKİ MAKAM

İstanbul sokakları, Kâbeye, Hicaza, Arabistanın her hangi bir beldesine döndü. Adım başında bir satıcı, elinde arapça harflerle yazılmış bir «Yâ Hafız», «Maşallah», «Men sabere», «Allah», «Muhammed», «Ali» yazılı levhalar..

Bre aman! Yobazlar mı iktidarı ele geçirdi? Hayır. Eski harfle Türkçe yazı yazmak yasak; arapça yazı yazmak da, basmak da, satmak da değil.

Ya, arapça ezan okumak. Estağfürullâh! İnsanı tuttukları gibi karakollara, mahkemelere götürürler, hapislere atarlar.

Yani arapça ezan yasak, yazı değil. Anladınız değil mi? Şifahisi memnu, tahririsi başım üzre yerin var!

TALKIN - SALKIM

— Vay paşa hazretleri. Âfiyettesiniz inşallah!

— Hayır, Mustafa Beyin sözlerini sureti kat'iyede reddederim.

— Hüsniye Hanımefendi, anlatmak istiyorlar ki..

— Bu hoca, eski günlerin bir daha geleceğini zannetmesin.

Bu hanımlı, beyli, paşalı, hocalı, ağalı lâfları sakın Meşrutiyet Meclis-i Mebusanında geçiyor sanmayın. Bu elkap Cumhuriyet devrinin 1949 yılında Türkiye Büyük Millet Meclisinde kullanılmıştır.

Ama, diyeceksiniz ki:

— Nasıl olur? Bunları ilga eden Büyük Millet Meclisidir. Bizzat kendisi nasıl kullanır?

Siz, ataların sözünü bilmez misiniz? Hocanın dediğini yap,

ANLAYANA!

HA, ŞÖYLE..

Başbakan yardımcısı Nihat Erim, nebati yağların ihraç edileceğini söylemiş. Ekonomi ve Ticaret Bakanı Vedad Dicleli: «Öyle şey olur mu? demiş. Ben ihracatçı bir bakan değilim, binaenaleyh zeytin yağına ihraç müsaadesi vermemek taraftarıyım!»

Aşkolsun şu iktidar partisine! Eskiden mevcut kararları değiştirmek için kabineler istifa eder, iş başına gelenler, kendilerinden evvelkilerin yaptıkları ne varsa hepsini silip süpürürlerdi. Şimdi daha pratik bir çare bulduı Bir Bakan, «Beyaz» mı dedi? Hemen ötekine «kara» dedirtiyor, gürültüsüz patırdısız işleri idare ediyor!

Ne terakki, ne terakki!

DAHLEDEN..

Mrs. Voodhouse isimli bir Amerikan kadın milletvekili memleketimize gelmiş. Hoş geldi. safa geldi. Bursaya gitmiş. Fena değil, şayet romatizması veya siyatiği varsa kaplıcalar iyi gelir.

Ama o, kaplıca yerine Bursa demokratlariyle görüşmüş, hoş beş etmiş, Cumhuriyet Halk Partisini ziyaret etmemiş!

Neden acaba? Yoksa bu Amerikalı bayan da 1950 seçimlerinde Demokratlrain listesine girmek ve Türkiyenin her hangi bir yerinden milletvekili çıkmak mı istiyor?!

BAŞA GÖRE TRAŞ

Şemşettin Günaltay kabinesindeki zevatın eski mesleklerine bilmem dikkat ettiniz mi? Ekseriyeti hemen hemen hocalar teşkil ediyor. Bizzat Başbakan, eski bir mektep hocasıdır. muavini Nihat Erim, İç İşleri Bakanı Emin Erişirgil keza, birer hocadırlar. Tevekkeli değil, her seyahatlerinde, halk önüne her çıkışlarında durmadan nasihat veriyorlar.

İnsanın, iş yerine kuru lâf eden bu zevata bakıp şöyle diyeceği geliyor: Kabine değil kenne heyet-i nâsiha!

HİKMETİNDEN SUAL EDİLMEZ..

Yeni ne kadar gemi aldıksa, kâh makinesi bozuldu, kâh gürültü etti, kâh rötar yaptı.. Acaba bu gemiler teslim alınırlarken tecrübeleri yapılmaz mı? Öyleyse, avuç dolusu harcirah alarak umum müdürler, müfettişler bu gemilerin yapıldığı yere neden giderler, oralarda neyi görürler, neyi tetkik ederler?

Gemiler, arıza yüzünden rötar yaptığı zaman, bunlara kimse bir şey sormaz mı?

— Bu gemilerin hali nedir? demez mi?

Her halde derler.

Yalnız galiba, yabancı memleketlerde yapılan bu gemiler, Türkiyenin havasiyle imtizaç edemiyorlar!

BİR KARAR KARŞISINDA

Maliye Bakanlığı, ordu takımına döviz vermemiş. Bu yüzden takım, Fransaya gidemiyecek, müsabakaya iştirak edemiyecekmiş.

Doğrusu üzüldük. Acaba, Ordu Takımının idarecileri, yanlış bir iş yapmamışlar mı dersiniz? Onlar, Maliye Bakanlığı yerine; cebine yüz lira döviz müsaadesi koyup Avrupaya giden. aylarca kalan, dönüşte de kürk mantolar getiren kimselere müracaat etseler daha iyi olmaz mıydı?

Şu hakikat çoktan anlaşıldı ki: Döviz almamak başka, yine seyahate çıkmak başka bir iştir.

SİVRİSİNEK

PERİ

Bu en nefis mecmuanın

Son sayısı

bir şaheserdir. Kim aldıysa hayran oldu.

DENTOSİL

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

Cilt: 7 — Sayı: 166 FİATI 25 KURUŞ 9 Eylûl 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi.
Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

BAŞKÖŞEDEN

Bal Ayı

MUVAFIK muhalif parti liderleri ateş püskürüyorlar. Bu meyanda sayın Başbakanımız, muhalif fırka lideri Celâl Bayar'a, iktidarda bulunduğu demleri Ege'de geçirilmiş balayı olarak vasıflandırıyor.

Baldan misal getirilerek edilen tarizin tatlı olması lâzım gelir. Fakat Bağdatlı Rûhî'nin dediği gibi «Nûş âharı nîş» olmamak şartiyle...

Bal kelimesi her ağıza uyan bir kelimedir. Çoğu meseler için bir ölçü birliğidir.

Bu itibarla Demokrat Parti reisi de:

Bedava sirke baldan tatlıdır.

Bal tutan parmak yalar...

Bir eli yağda, bir eli balda...

Gibi bir kaç atalar sözü yuvarladıktan sonra: «Başbakan benim iktidarda bulunduğum devreye «balayı» buyuruyorlar. Birisine bu aylara niçin bal denildiğini sormuşlar: «Ondan sonra gelen aylar zehir gibi acı olduğu için» cevabını vermiş derse buna ne buyurulur?

Nasrettin Hoca bakkallık ederken muzip bir çocuk elinde koca bir kâse ile gelmiş:

— Hoca! demiş... Bana beş paralık bal ver!

Hoca hiç bozmamış... Bal küpünden kepçeyi çıkarmış, kâsenin içine bir damla bal damlatmış.

— Oğlum! demiş... Arı ufacık bir hayvan olduğu için beş para ya bu kadar yapar; istersen bana ver, ben beş paraya kâseyi doldururum!

MİZAHÇI

TOK EVLERİN AÇ KEDİLERİ AĞIRLANIYORLAR !

— *Bir ciğer aldım, yer misiniz?*
— *Yeriz!*
— *Üşüş dediğimin başına üşüşür müsünüz?*
— *Üşüşürüz !!*

ZURNADA PEŞREV

Mükemmel bir keşif

Ertuğrul Şevket

Âlimler, her zaman barut gibi, atom gibi insanı öldürecek, dünya yüzünden nam u nişanını silecek, mamureleri hâk ile yeksan edecek keşiflerde bulunmayı taahüt etmediler ya... Elbette bir gün içlerinden biri çıkacak, insanlığa ölüm, dehşet, korku saçmayan daha az ciddî araştırmalar yapacak sonunda yeni keşfini ortaya koyacaktı. İşte, sesli mektup bunlardan biri. Plâk doldurma makinelerine benziyen bir cihazın önüne geçiyor, söyliyeceğini söylüyor, yuvarlak mektubunu alıyor, zarfa koyuyor, göndereceğin yere gönderiveriyorsun. O da, bunu gramofona yerleştiriyor, anlattıklarını dinliyor.

Elbette bu keşif, pek yakında taamüm edecek, bu cihazlardan herkeste bir tane olacak, artık kalem kâğıt tarihe karışacak. Şüphesiz ki, yeni mektuplar, insanın sesini taşıdığından şimdikilere nazaran, bin misli daha tesirini arttıracak, istenilen daha katiyetle elde edilecektir. Düşününüz: Sevgilinize kâğıdın üzerine yazdığınız «seni seviyorum!» kelimeleri, sesli mektubun yanında ne kadar kuru, sönük ve yavan kalacaktır. Yeni mektupta sesinize istediğiniz tonu verecek, onu arzu ettiğiniz kadar titretecek, dildadenizi behemahal rikkate, merhamete getirebileceksiniz.

Demek oluyor ki; konuşulan her şeyi kolaylıkla zaptetmek mümkün olacak, «söyledindi!», «hayır, söylemedimdi!» ihtilâflarına bir son, bir nihayet verilebilecektir.

Yüksek bir memuriyete mi geçtin, başında ikbal güneşi mi parladı, miras mı yedin? Aman ihmal etme, evinin, oturduğun salonun münasip bir mahalline bu cihazdan yerleştir. Bir bün işinden olur, paracıkların biterse, plâkları çalar, iyi günlerinde hakkında neler söylendiğini dinler, avunursun, Şimdi kapının ipini çekmiyenlerin, semtine bile uğramayanların sözleri, gramofondan yükselir:

— Zatı âlilerini dündenberi göremedim, Allah inandırsın, sanki aradan yıllar geçmiş gibi geldi bana!

Şimdi en yakın bildiğin dostların aleyhinde mi bulunuyorlar? Gelsin plâk! O zamanlar seni nasıl meth ü sena ettikleri, göklere çıkardıkları, her sözüne: «mahs-ı hakikat» dedikleri anlaşılır, hiç olmazsa Can ü dilden bir:

— Hey kahbe dünya! dersin.

Tek partinin ileri gelenlerinden birisin de, dediğin dedik, çaldığın düdük mü? Nene gerek, sen yine ihtiyatlı bulun, etrafını çeviren herkesin, en yakınlarının, hattâ kabinelerinde mesul mevkiler işgal etmiş olanların seslerini muntazaman zaptet. Belki bir gün bir muhalif rüzgâr eser, memlekette bir demokrasi cereyanı başlar, bakarsın en candan bildiklerin can düşmanın olmuşlar, seni despotlukla itham ediyorlar, bangır bangır bağırıyorlar:

— Ah demokrasi, vah demokrasi!

Diye, Muharrem ayının onuna gelmiş Acemler gibi döğünüyorlar. O zaman bıyık altından gülümser, radyo düfüzyon postalarına emir verir; günlerce, haftalarca, aylarca bu bayların plâklarını çaldırır, bir vakitler tek parti sistemini nasıl göklere çıkardıklarını dünyaya ilân ve isbat eder, mahiyetlerini kendi sesleriyle açığa vurursun!

Sesli mektup devri, muhakkak ki, insanlara mahviyetkâr olmak, haddini bilmek sanatını da öğretecektir. Biri, tafrafurûşluk etmeye kalktı mı bağırabileceğiz:

— Çalınsın plâklar!

— Şu İstanbul radyosunu niçin yaptılar sanki?
— Bugünlerde Ankarayı dinliyen kalmadı da ondan!

Sayın İstanbul Valisi ve atıp tutanlar!

SAYIN CUMHUR BAŞKANIMIZ HALKLA PARTİ ARASINDA :

— *Söylediklerimi anladınız mı?*
— *Biz anladık, inşallah arkanızdakiler de anlarlar!*

Tek keramet

VARDIR

Her bahçede bir terâne vardır
Bir levha-i şâirane vardır
Ammâ ki senin güzelliğinde
Bin manzaradan nişâne vardır
Güldür yanağın manolya alnın
Şemmetmeye bin bahâne vardır
Dünyâda mekân ve âhirette
Îman diye bir fesâne vardır
Git bir gecekondu kur çayırda
Meydanda ne han ne hâne vardır
Yüzlerce harâbe karşısında
Bir yâ iki mâlikâne vardır
Bir türlü bırakmaz iktidârı
Bir fırka-i âcizâne vardır
Zannım bu ki ekl ü şürbe sâlih
Bezminde epeyce nâne vardır
Bayramda vapur tren dolaşma
Her hatvede bir iâne vardır
Üstâd aramaz Ozan cihanda
Yahyâ diye bir yegâne vardır

AKILLI OZAN

FIKRALAR

HASTA !

Doktor hastaya:

— Her gün yeni bir çorap giyin! demişti.

Bir hafta sonra adam tekrar muayeneye geldiği zaman doktor hayret etti:

— Ne o? Ayakkabı giymeden mi geldiniz?

Zavallı (!) hasta boynunu büktü:

— Ne yapayım, doktor bey. Ayakkabı girmedi. Ayağımda üst üste yedi çorap var...

LİSAN-I HAL

Delikanlının şairliği tutmuştu:

— Buse aşkın lisanıdır, diyordu.

Kız sevgiliisnin boynuna atıldı:

— Hadi gel, öyleyse, uzun uzun konuşalım.

İŞTAHLI

Hanım özür diliyordu:

— Hizmetçi kız yemeği yakmış... Karnın aç, biliyorum ama, bir iki buse ile doyuramaz mısın?

Adamın iştahı büsbütün artmıştı:

— Hayhay, dedi. Çağır hizmetçi kızı gelsin!

KAYIP

Pek müteessir bir hali vardı.

Arkadaşı sordu :

— Nen var? Neye üzülüyorsun?

Dertli adam cevap verdi:

— Karım kaçtı da. Onunla beraber neler kaybetiğimi şimdi anlıyorum.

— Ya? Demek o kadar boşluğunu hissediyorsun?

— Hayır ama, evde kıymetli ne varsa hepsini alıp götürmüş olduğunu farkettim!

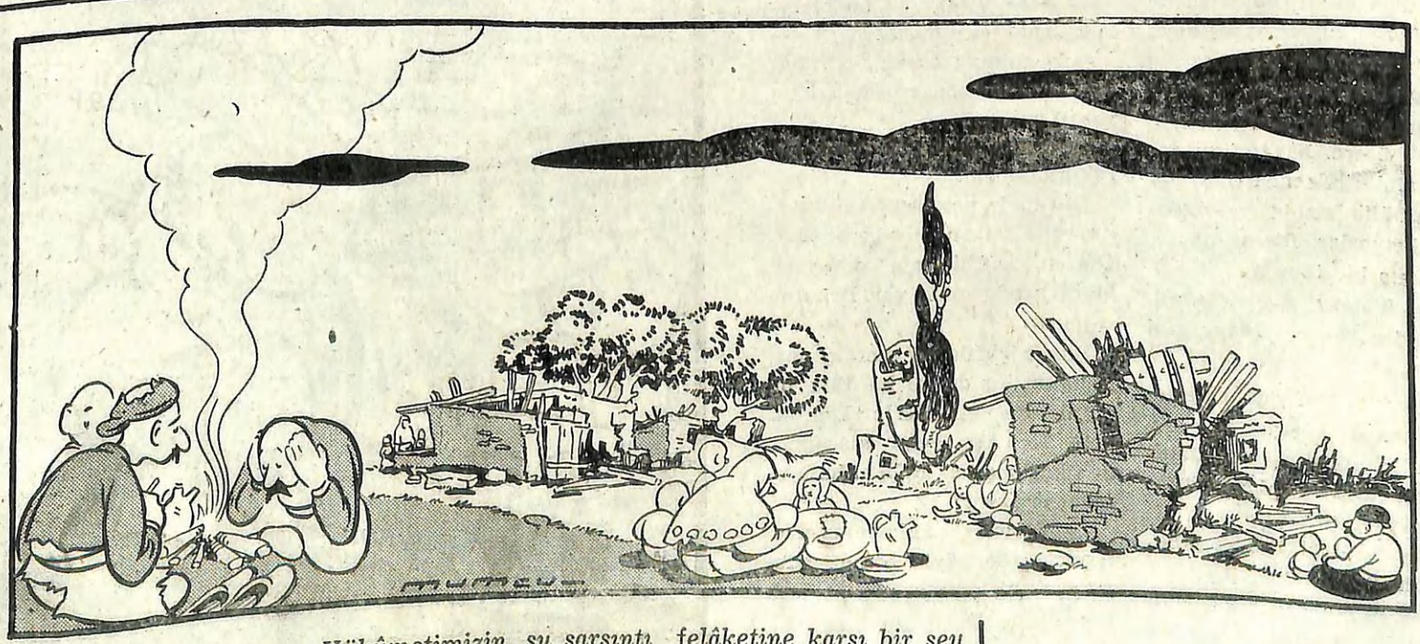

— *Hükûmetimizin, şu sarsıntı felâketine karşı bir şey gönderdiği yok..*
— *Daha ne istiyorsun, Bakanları gönderdi ya!*

Darbe-i Vilâyet !

Yeni neslin dili

Hiç yetişen yeni neslin bizden ayrı, bambaşka bir konuşma tarzı olduğuna dikkat ettiniz mi?

Geçende, bir açık hava kahve - gazinosunda bunlardan bir grupa kulak misafiri oldum.. Aman Allahım, neler söylüyorlar, nasıl konuşuyorlar, birbirleriyle ne garip anlaşıyorlardı.

Hepsinin de bıyıkları, henüz terlemek üzere. Kıyafetleri gayet şık. Önlerinde mektep kitapları. Ya bütünlemeye, ya olgunluğa çalışıyorlar. Bir aralık biri, sıkılmış bir tavırla:

— Bu, Valéry denen avali, comprendre zor be. Hıyar gibi lâf etmiş.

— Boş ver! Quelquefois haybeden geçmek iyidir.

— Au contraire, meramını çakmalı. Plusieurs dalgada insanın işine yarıyor.

— Aferin ulan! Bugün laborieux'liğin üzerinde.

— Elbette ya. Bizim gaconun göz bebekleri, içimde l'orage'lar koparıyor. Bu yüzden Valéry'ye verdim kendimi.

— Atma ulan, sende âşık olacak göz var mı?

— Anam, avradım olsun yalan söylüyorsam.. Geçen gün tutuldum tramvayda.

— Neye tutuldun? La maininde sahte paso mu vardı?

— Değil ulan, öylesi değil. Bavardlığı bir kenara bırak. İçim yanıyor, içim!

— Dalga geçmeyin yahu! Bırakın da hırlasın!

— Ona le posseseur bahtiyardır valla... O, ne göz be bilâder. Görsen, le Chiffon'a dönersin. Mardi randevumuz var. Bakalım o jour...

Şimdi içimde bir merak var: Bakalım kız da mı bu dille, bu tarzda, bu kelimelerle konuşuyor? Ters bir cevap alacağımdan korkmasam, delikanlının omuzuna vurur:

— Yavrum, randevunuz nerdeyse, lûtfen söyle, ben de geleyim. Birbirinize nasıl ilânı aşk edeceksiniz, bunu duymağı çok merak ettim de...

KAPI KULU

Yalancı Pehlivan

Borazan Tevfik - resimlerinden de anlıyoruz - gençliğinde çok yakışıklı, tam erkek güzeli, pırıl pırıl bahriye elbisesi, sağ kaşının üstüne yaslanmış sıfır numara siyah fesi, fiyakalı yürüyüşü, afili jestleriyle - devrin tâbirine uygun - çakı gibi delikanlıymış.

Bu çapkın bahriyelideki büyük sanatkâr ruhunu sezen, onu bildiğimiz sevimli, yeri dolmaz Borazan Tevfik yapan şüphe yok ki; rahmetli Ahmet Rasim ve Büyük Muhsin Beylerdir.

Anlatacağım hatıra, Tevfiğin bu iki mizah ve nükte üstadına mülâzemet ettiği tarihlere tesadüf ediyor:.

Üç kafadar, bir cuma gecesi Beyoğluna uzanmışlar. Konkordiya, Hanaki, İsponik filân derken temizlenmişler. Sabah Paskonun otelinde meteliksiz gözlerini açınca, hepsini koskoca bir cumanın nasıl geçeceği düşüncesidir almış. Bir hayli müzakereden sonra Yakacığa köy düğününe gitmeğe ve günü orada içkisiyle, cünbüşiyle, davul zurnasiyle bedava geçirmeğe karar vermişler ve bin bir patırtı, bin bir yemin ve garantiyle otelci Paskodan bir de beyaz mecidiye koparıp sigara ve yol masraflarını da sağlamışlar.

Yakacıktayız: Zengin bir köy düğünü. Saz, söz, yenen, içilen hesapla değil.. Düğün davetiye kartları da henüz keşif ve icat edilmemiş. Meydan her gelene açık.. Bizim ağaları da büyük bir ihtiram ile karşılamışlar. - Bilhassa Tevfiğin süksesi pek parlak - meriyülhatır bölgesinde güzel bir masaya buyur etmişler. İzzet, ikram, oh gel keyfim gel!..

Kendi âlemlerinde başlamışlar çakıştırmağa... Yalnız etrafın gözleri hep Tevfikte... Bir de bütün kıvraklığiyle Kordon zeybeğine kalkınca :

— Maşallah!..

— Yaradana kurban olayım!.

— Allah padişaha bağışlasın!. fısıltıları duyulmağa başlar.

Yan masalardan biri Muhsinin kulağına eğilir:.

— Affedersiniz beyefendi, der, delikanlı pehlivan mıdır?

Muhsin tabii bozmaz, tasdik eder.

Ahmet Rasim oyunu bitirip alkışlar arasında masaya gelen Tevfiğe:

— Otur bakalım pehlivan! der. Yoruldun, bir rakı iç!.

Alt tarafı çorap söküğü gibi gider. Tevfik pehlivanlığı, tekabbel Allah der, sineye çeker.

Bu emrivaki Tevfiği birden şaşırtır ama, işi sezen Rasimin işareti üzerine bir şey diyemez. Muhsin de kulağına eğilip:

— Ulan haltetme! Kazara ye-

Tito garba temayül etti: Tehdit !

TETKİK SEYAHATİ..

— Oh, oh.. Maşallah, köylülerimizin tarlalarında refah içinde çalıştıklarını gördük

nersen, ihyalık bir para toplarsın. Bu akşam yaşarız. Yenilirsen de beş on para çıkar, yine hiç değilse geçiniriz, deyince Tevfik de işi mülâyim karşılar.

Sıra güreşlere gelinceye kadar bizim pehlivan ve iki menajeri de dut haline gelirler.

Uzatmıyalım, bizim matiz pehlivana sıra gelir. Soyunur, gözüne kestirdiği pehlivan kurusu cılız bir oğlanla kazan başına geçer, yağlanır, er meydanına çıkarlar. Sıska pehlivanın yanında Tevfik büsbütün heybetli görünmeğe başlar. Hey Allahım analar neler de doğuruyor? Alkış, kıyamet!..

Artık güreş başlamıştır:

Hasım pehlivan ancak yetişebildiği Tevfiğin ensesinden tutup bir yoklamak ister. Bu elense, Tevfiğe nedense pek iyi gelmez. Gayriihtiyarî haykırır.

— Sarsma ulan!

Etraftansa:

— Aman Allahım.. Ne de şakacı!. Yaşasın pehlivan! sesleri yükselir.

Cılız oğlan Tevfiğin ihtarına reğmen bu defa öyle bir elense eder, öyle bir sarsış sarsar ki; Tevfiğin sabahtanberi yeyip içtikleri bir sel halinde fışkırır. Rezalet kopar. Neye uğradığını bilmiyen seylâbzede pehlivan güreşi bırakır, çeşme yolunu tutar. Giderken okkalı bir küfürle Tevfiğin suratına tükürmeyi de ihmal etmez.

Zavallı Tevfik de kendini ancak bir sandalyaya atar. Menajerler harekette, sular, limonatalra... Etraftan:

— Tu Allah kahretsin!.

— Adam sandıktı. Yazıklar olsun! âvazeleri..

Bizim üç dragon, bu büyük fiyaskonun dayakla neticelenebileceğini düşünerek tez elden Tevfiği giydirirler ve tıpış tıpış Kartal yoluna düzülürler.

Raşit Rıza

FIKRALAR

İSTİKBAL

Doktor, muayeneye gelen akıl hastasına sordu:

— Şikâyetiniz nedir?

— Efendim, içimde tuhaf bir his var... Daima istikbalimden korkuyorum.

Doktor hastayı uzun uzun tetkik ettikten sonra:

— Sizin bir sene sürecek bir tedaviye ihtiyacınız var.

Hasta pek o kadar akılsız değildi:

— Peki ama, doktor bey, dedi. Bu sizin istikbalinizi temin edecek. Ya benim istikbalim ne olacak?

KOPYA

Bütünleme imtihanında sınıfta çakan talebenin babası şikâyete gelmişti.

Hocası vaziyeti izah etti:

— Efendim, oğlunuz yanındaki arkadaşından kopya etmiş.

— Ne malûm?

— İmtihan kâğıdındaki ilk beş suale arkadaşiyle ayni cevabı yazmış.

Baba itiraz etti :

— Olabilir. Bu bir tesadüftür belki.

Hoca güldü:

— Olamaz, dedi. İsbatı ortada. Oğlunuz o beş suale: «Ben de bilmiyorum» cevabını yazmış.

GÖRÜNENİ VAR MI?

Karısının hafif meşreplikleri, her gün bir âşık değiştirmesi dillere destandı. Kendisi de uslu takımından değildi hani. Eve nevale almak için sokağa çıksa, seksen kapının ipini çeker, kırmadığı ceviz kalmazdı!

Bir gün yakın arkadaşlarından bir kaçiyle bir papaz uçurmaya karar vermişler, üç erkek, üç kadın, Boğazın meşhur bir oteline postu sermişlerdi. Bizim meşhur zendost bir aralık, eliyle şakaklarını oğuşturdu;

— Aman, dedi, başımda müthiş bir ağırlık var..

Kendisinin ahvaline vakıf arkadaşlarından biri:

— Yok canım, mübalâga ediyorsun, dedi, sen onları evde bırakmışsın, ben bir şey görmüyorum!

YALAN!

Âdetleriydi: Yatarken kediyi bahçeye bırakırlardı. Bir gece kocası sordu:

— Kediyi bahçeye çıkardın mı?

Yatağa girmiş, uyumağa hazırlanmakta olan karısı cevap verdi:

— Bıraktım.

Adam inanmadı:

— Yalan! dedi.

O zaman kadın hiddetle haykırdı:

— Bana inanmıyorsan git kedini bahçeye kendin çıkar!

ANKARA RADYO EVİNDE

— Vakit geçiyor.. Okuyucular nerede?
— İçerdeler efendim, İstanbul radyosunu dinliyorlar!

Hikâye :

Bir Babanın 3 kızı

Yazan: Vir Gül

Otelin salonunda oturmuş, kara kara düşünüyordu: Buraya sözde biraz dinlenmek, biraz da - eğer kabil olursa - iş için gelmişti. Dinlenmesine dinleniyordu ama, böylesinin tadı yoktu. Çünkü eğlencesiz bir dinlenmeydi bu. Bu Keklik Palas'ın taraçasından Bursa ovası alabildiğine görünüyordu. Fakat, bak bak, yeşilliklere bak, insanın içini karanlıklar basıyordu.

«Ah! Şöyle kafa dengi bir arkadaş... Yahut eğlence mevzuu olabilecek bir kadın falan olsa...»

Demeye kalmadı, mermer merdvienlerde ince topuklu ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve, bizim kahraman - takdim edeyim: Ahmet Sudapişmiş - başını arkaya çevirince üç kızla karşılaştı. Üçü de on sekizle yirmi iki arasında var-yok, üçü de güzel! Biri esmer, biri sarışın, biri kumral.

Ahmet Sudapişmiş bu sefer yalnız başını değil, sandalyasını da çevirdi, gelenleri alıcı gözüyle bir süzdü. Üç kızın arkasından göbeği, ensesi, kulağı yerinde, kerli-ferli bir adam görünmüştü. Her halde babaları olacaktı.

Bizim kahraman yanılmamıştı.

Kızlardan biri: «Baba, evvelâ şurada oturalım, biraz dinlenelim,» dedi. «Yukarı çıkacak halim yok.»

Diğer iki kardeş ondan evvel davrandılar, köşe kapmaca oynar gibi, hemen birer koltuğu yakalayıp çöktüler. Babaları da gelip, Sudapişmiş Ahmed'in yanıbaşındaki sandalyaya sığmaya çalıştı. Okkalı bir kahve ısmarladı. Kızlar da birer nane likörü istediler.

Bizim kahraman önündeki gazeteye göz gezdirir gibi yapıyordu, fakat gözleri gazeteden çok kızların yüzlerinde, gözlerinde, dizlerinde, geziyordu, kulağı da sözlerindeydi.

Zihnine de: «Acaba iş çıkacak mı?» düşüncesi balık iğnesi gibi saplanmıştı.

Bir aralık bir münasebet düşürdü, kızların babasiyle konuşma zemini açtı,

Kızların babası Bursa civarında bir çiftliğin sahibiydi. Kızlarını yaz için İstanbula yollamış, mevsim sonu münasebetiyle geri döndükleri zaman onları Mudanyadan karşılamış, otele indirmişti. Kendisi on gün kadar banyo alacak, sonra onlarla beraber çiftliğe dönecekti.

Ahmet Sudapişmiş: «Bu müddet zarfında küçük hanımların canı sıkılmaz mı?» diye ortaya bir fikir attı. «Burası bu sene pek tenha. Ben beş gündür öyle sıkıldım ki!»

Hasan Altınyaprak hiç tasa etmiyordu:

— «Onlar eğlenecek şey bulurlar!» dedi.

O zaman kızlardan biri: «A! Baba! Aşkolsun!» diye serzeniş etti.

Biri: «İstediğimiz gibi eğlenmemize izin veriyorsun, değil mi, baba?» diye bunu iyiye çekti.

Üçüncüsü de: «Öyle ya, biz nasıl olsa eğleniriz.» diye babasının sözünün teyit etti.

Bu mütalâaların her biri birer kahkahayla nihayetlendi.

***

Kızlar yalan söylemiyorlardı. Eğlence bulmakta birinciydiler. Leylâ iyi tenis oynuyordu. Arkadaşlarından birinin Çekirgedeki köşkünün bahçesinde güzel bir tenis sahası vardı. Bir gün Ahmedi de çağırdı. Bizim kahramanın iyi bir sporcu olduğunu söylemeyi unuttum. Tenisten denize kadar her türlü sporda şampiyonluk almıştı. Zaten soyadı da o zamanlardan kalmıştı: Denizde yüzüp karada kızardıkça ona «Sudapişmiş» lâkabını takmışlardı.

***

Vaziyetten Hasan Altınyaprak da memnundu.

Kızları:

— «Aman! öyle güzel tenis oynuyor ki, bayıldım!»

— «Aman! öyle güzel dansediyor ki, bittim!»

— «Aman! öyle güzel poker biliyor ki, yutuldum!» dedikçe mestu babanın ağzı kulaklarına varıyor:

— «Oh! oh! maşallah! Hadi baaklım! Hadi bakalım!» diyordu.

Bir gün yine kızlar Ahmet Sudapişmişe hayranlıklarını anlatırlarken babaları, filozofça bir tavır takındı:

— «Hayran olun ama, hayvan olmayın,» diye bir vecize yumurtladı. «Altın gibi bir delikanlıya benziyor. Kaçırmayalım. Bakalım hanginiz elde edeceksiniz. Marş marş!»

Bu komuta üzerine üç kız kardeş birbirleriyle yarışa girdiler. Zaten taktıkları kancayı daha ustalıklı bir şekilde çekmeye başladılar.

Babaları da günleri iple çekiyordu. Banyonun bitmesine beş gün kalmıştı. O güne kadar bakalım kızlarından hangisi şu altın gibi çocuğu yakalayıp Altınyaprak ailesine mâl edecekti?

***

Otelden ayrılacakları günden bir gün evveldi. Hasan Altınyaprak öğleden sonra odasında şekerleme yaparken kapı vuruldu.

— «Buyurun?»

İçeri Ahmet Sudapişmiş girince zavallı baba «rüya görüyorum» sandı ve canı sıkıldı. Bu güzel şey hakikat olsa ne iyi olacaktı!

Fakat hayret! Hakikatti. Evet... İşte, o altın çocuk gelmiş, karşısında tıpkı müstakbel damat gibi vaziyet almış:

— «Sizinle hususî bir mesele hakkında görüşmek istiyorum,» diyordu.

— «Buyurun, oğlum. Sizi dinliyorum. Neye dair?»

— «Kızlarınıza dair, efendim.»

Tamam! Hasan Altınyaprak kendi kendine: «Ben demedim mi» yi bastırdı.

— «Evet, oğlum. Hangisine dair?»

— «Her üçüne dair, efendim.»

Mesut baba müşfik bir kaynata tavriyle gülümsedi:

— «Evet ama, evlâdım, her halde üçünden en fazla birini beğeniyorsunuzdur.»

— «Hayır, efendim. Üçü de ayni derecede güzel. Her birinin vücudü, sesi, çehresi son derece kusursuz. Her birinin kolları, bacakları...»

Mesut babanın kaşları biraz çatıldı:

— Orası öyle olabilir. Fakat siz hangisini istiyorsunuz?»

Ahmet Sudapişmiş meseleyi biraz izah etmek lüzumunu duydu:

— «Efendim, bendeniz güzel bir oyun hazırladım...»

— «Yani, kızlarıma oyun mu oynayacaksınız?»

Bizim Ahmet de kızmaya başlamıştı. Fakat kendine hâkim olarak gülümsedi:

— «Hayır, efendim. Oyunu onlar oynayacaklar.»

Altınyaprak: «Anlıyamıyorum!» dedi ve yerinden fırladı.

Sudapişmiş de ayağa kalkarak onu kolundan tuttu:

— «Anlatamadığımız bir nokta var, galiba, beyefendi,» dedi. «Ben kızlarınıza bir operette rol vermek için istiyorum. Size operep rejisörü olduğumu söylemeyi unuttum galiba...»

DENİZYOLLARI İDARESİ DIŞ PİYASALARDA..

— *Eskiler alıyorum, çürük, bozuk vapurlar alıyorum!*

Çömezin Röportajları

166

Kırdar hakkında...

Çizen · RAMİ

Çömez — Valinizi niçin bu kadar çok seviyorsunuz?

İstanbullu — Şehrimizi yükseltmek için elinden geldiği kadar merdiven yaptır, nasıl sevmiyelim?!

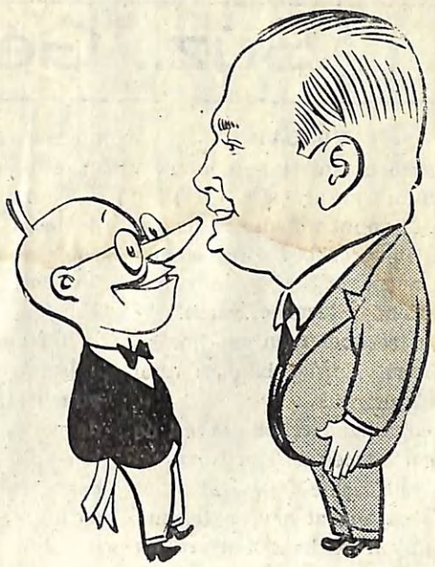

Çömez — Hani siz tenkit ederdiniz, şimdi neden müdafaa ediyorsunuz?

Matbuat — Geleceğin gideni arattıracağını biliyoruz da ondan!

Çömez — Halkın ve basının Kırdarı tutmasına ne dersiniz?

C.H.P. — Onu tutmaları bizi tutmaları demektir, teşekkür ederiz!

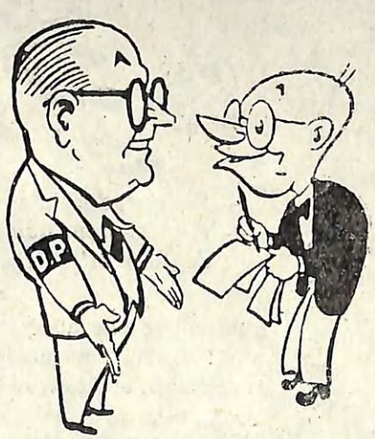

Çömez — İstanbul Valisini niçin devirmek istiyorlar?

D.P. — Hiç bir tarafa eğilmediği için olacak!

Çömez — Vali gitsin mi, kalsın mı?

Esnaf — Bize dokunmadıkça bin yaşasın!

Çömez — Vali yerinde otursun mu?

Sinemacı — Kaldırırsa vergiyi bizden, lâzım başımızda otursun!

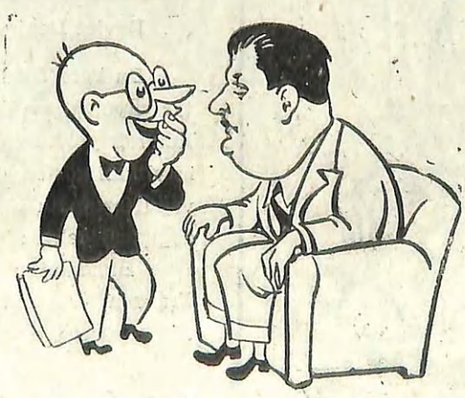

Çömez — Niçin valiyi değiştirmeğe kalktınız, vazifelerini yapmadı mı?

Bakan — Hayır, müstakbel vazifesini başaramıyacak diye korktuk!

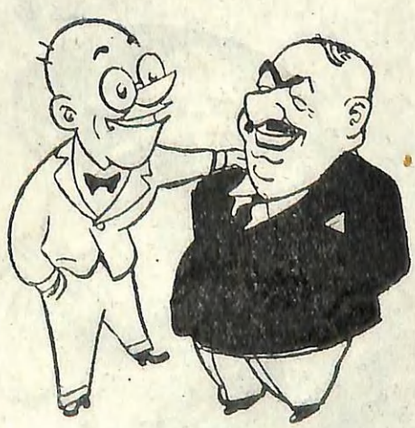

Çömez — Valiyi neden değiştirmek istiyorlar?

Ezelî mutekit — Bütün İstanbulu yeşil saha yapmadığı için!

Süz.. Geç!

VUSLAT

Tecrübe tahtasına döndük... Hükûmet karar alır, tecrübe için. İstanbul radyosu yayın yapar, ismi tecrübedir. Bir otomobil adam çiğner, bakarsınız, plâkasında «tecrübe» yazılı.

Bu tecrübelerden, cer hocasının fasulyalardan bıkması gibi bıktık usandık.

Acaba, şu tecrübe devresi ne zaman bitecek de, her şeyin aslına, hakikisine kavuşacağız?

Yoksa, vuslat hep böyle, mütemadiyen başka baharlara mı kalacak?!

İSTİĞNA

Devrimiz, propagandaya her şeyden ziyade ehemmiyet veriyor. Elinde ne cins mal varsa, teşhir ediyor, teşhir edecek bir yer arıyor.

Ramazan mı geldi? Açılsın ramazan sergisi! Mevsim mi hülûl etti? Kurulsun karpuz sergisi!

Şimdi bir de İstanbul Sergisi açılacak. Bütün müesseseler, harıl harıl paviyonlar hazırlarken Tekel idaresi evvelâ:

— Ben sergiye iştirak etmiyeceğim!

Dedi. Bir sürü ricacı ve niyazcı. Sonunda dudak bükerek bir kabul ediş.

Maamafih, Tekel idaresini mazur görmeli. Teşhir edecek, insan arasına çıkaracak nesi var ki? Birer maytap gibi parlayan, kimimizin elini, en kötüsü elbisesini yakan kibritleri mi, zehir zenberek 45 derece rakılarını mı teşhir edecek?

Kimbilir, istiğna göstermesinde belki haklıydı.. Belki mahcup olmaktan, bir sabırsızın çıkıp ileri geri söylenmesinden korkmuştur.

OTOMOBİL SALTANATI

İstanbula mükemmel bir radyo evi yaptık. Tebârekallah! Ne de cici şey canım. Avrupalıların bile ağzının suyunu akıtacak bir halde. Önünde göz kamaştıran parklar, filân..

Yalnız ,bu parklar, hususî lüks, cins cins kodaman otomobilleriyle dolu.

Hastanız olsa, Köprünün Üsküdar iskelesinden otomobile bindirecek olsanız, şoför de kazara bir saniye dursa da sizi alsa, hemen arkasından yirmi beş lira ceza. Sebep? Köprüde durmak yasak da!

İyi, hoş. Radyo evi parkında saatlerce duran otomobillere ne buyurulur? Bu park, otomobillere mi mahsus, yoksa halka mı?

Yoksa, Ziya Paşa devrinde olduğu gibi ceza âcize mi mahsustur?

ÇARŞAMBANIN GELİŞİ

Bursada mı, İnegölde mi ne? Adamın biri kayınbabasını, kayın anasını öldürmüş.. Mahkemede delilik iddiasında bulunmuş, tıbbı adliye göndermişler. Müşahede, filân. «Bir şeyi yoktur» diye rapor vermişler.

Biz, hâkimin yerinde olsak, suçlunun iddiasına bakmaz, onu tıbbı adliye bile göndermezdik. Akıllı olduğu kaynanasiyle kayın babasını öldürdüğünden belli değil mi?

RADYO MECMUASI

Yeni bütçe projesi, tensikat, tebeddülât falan derken nihayet «Basın, Yayın ve Turizm» umum müdürlüğü devlet teşkilâtının arasında önemli mevkiini aldı. Bir faaliyet, bir faaliyet..

Sizin de gözleriniz, tütüncü dükkânlarının camekânlarına ilişmişse görmüşsünüzdür: «Radyo» mecmuası çıkmış. Hem de Nisan sayısı! Evet, Eylûlde Nisan sayısı?!?!

Basın, Yayın ve Turizm Umum Müdürlüğünü bu faaliyetinden dolayı tebrik etmemek kadirnaşinaslık olur? Eskiden «İyi iş altı ayda çıkar!» derlerdi, yeni umum müdürlük bu müddeti beş aya indirdi!

— *Fadime, dikkat et çocuklar ellerini hamura sokuyorlar..*
— *Meraklanma abla, bozmazlar... Onlar Toprak Ofisi değiller ki!.*

ARNAVUTLUK DA YUNANİSTAN VE YUGOSLAVYA İLE BİRLEŞMEK EMELİNDEYMİŞ..

Arnavutluk — More korkmayın, arkanızda ben varım!

Devlet Denizyolları Umum Müdürlüğünden:

Bu kere Amerikadan müceddeden satın alınan ve rötar yapmak, makinelerinde ârıza varmış gibi bir tavır takınarak yolcularımıza zarifane sürpriz hayatı yaşatmak inceliğini gösteren Adana, Ordu, Trabzon, Ankara, Tarsus vapurlarımızın isimleri, görülen lüzum üzerine yeniden değiştirilecektir:

Bundan böyle Adana «Gülnihal»; Ordu, «Gülcemal»; Trabzon, «Akdeniz»; Ankara, «Nilüfer»; Tarsus, «Bezm-i âlem» olarak tesmiye olunacaktır.

Diğer vapurlarımızın isimlerini değiştirmek istedikse de, Umum Müdürlüğün arşivinde eski vapurların isimlerini bulamadığımızdan, hatırlayan vatandaşların insaniyet namına idaremize bildirmeleri rica olunur!

FIKRALAR

BOŞ VER !

Bütünleme imtihanında öğretmen sordu.

— Dünya ne biçimdir, oğlum?

— Yuvarlak.

— Ne biliyorsun?

Çocuk dudak büktü:

— Bilmiyorum, belki de dört köşedir. Münakaşa edecek değilim.

AT MARTİNİ !

— O dürbünü nereden buldun?

— Babamdan miras olarak bir bu kaldı.

— İyi mi bari?

— Harikulâde! Bak şu tâ uzaktaki binayı görüyor musun? Dürbün o kadar yakına getiriyor ki içinde konuşulanları bile duyuyorum.

TENZİLÂT

Dilenci dua (veya inkisar) ediyordu:

— Şu iki gözü âmaya on kuruş verin.

Yolculardan biri durdu; yüzüne dikkatle bakarak :

— Senin bir gözün görüyor, ayol, dedi.

— Öyleyse beş kuruş ver, beyim!

İKİ TEK

Sonradan görmüş bir bayan, ikide bir çoraplarını arkadaşının gözüne sokmak ister gibi bacaklarını uzatıyordu. Arkadaşı hayretler içinde mırıldandı:

— Çorapların ne tuhaf! Biri mavi biri kırmızı...

— Evet. Evde tıpkı bunun gibi bir çift çorabım daha var.

AT

Doktor, aklından zoru olduğu şüphesiyle karşısına getirilmiş olan hastayı muayene ediyordu:

— Atın kaç kulağı vardır? diye sordu.

— İki.

— Bacağı?

— Dört.

— Peki, gözü?

Hastanın sabrı tükenmişti :

— İlâhi doktor, siz ömrünüzde at görmediniz mi?

DÜELLO

Zaman-ı evailde bir Fransız dükasiyle bir İtalyan Markisi birbirlerini düelloya davet etmişlerdi.

Fransız zayıf-nahif, İtalyan iri-yarı bir adamdı. Hakeme şöyle bir teklifte bulundu:

— Benim rakibime nisbetle daha iri bir cüssem var, onun için iki misli büyüklükte bir hedef sahası teşkil ederim. Bu itibarla, ben iki kere ateş etmek hakkına sahip olmalıyım.

Hakem onu dinledikten sonra:

— Bu meseleyi halletmek gayet kolay, dedi ve bir tebeşir alıp İtalyanı yukarıdan aşağı ortasından ikiye böldü. Fransıza dönerek: «Bu hattın sağ tarafına ateş ederseniz sayılmaz!» dedi.

METELİK

Sinir hekimi Şükrü Hazım, evinde arkadaşlariyle toplanmıştı. Bir aralık söz, eskiden çapkınlığiyle meşhur bir arkadaşlarından açıldı.

Biri:

— Artık kadınlara metelik vermiyormuş! dedi.

Şükrü Hâzım, derhal izah etti:

— Gayet tabii. Evlendikten sonra meteliği kalmadı ki!

ŞİFA

Eski İç İşleri Bakanı Şükrü Kaya, bir arkadaşının hastaneye yattığını söylüyor ve:

— Anladığıma göre uzun müddet kalacak, diyordu.

Diğer arkadaşı sordu:

— Ne biliyrosun? Doktorunu mu gördün?

Şükrü Kaya gülümsedi, cevap verdi:

— Hayır ama, hastabakıcı kızı gördüm!

VİSKİ

Şehrimizin büyük gazinolarından birine bir arkadaşiyle giden Muhittin Sadak garsonu çağırarak sordu:

— Kadehe viski ile sodayı koyarken hangisini evvel koydunuz?

Garson cevap verdi:

— Viskiyi efendim.

Muhittin Sadak gülümsedi:

— Pekalâ. Ağzıma viski tadı gelmiyordu da onun için sordum. Demek altında kalmış!

HİKMET

— Niçin kimisi çatalı sol eliyle tutar, kimisi de sağ eliyle?

— Neden acaba? Ben de bilmiyorum. Sen biliyor musun?

— Tabiî. Yemek yemek için!

AKILLI BABA

Mişon Filistinde devlet kurmaya gitmiş olan oğluna burada kalan elbiselerini yolluyordu. Mektuba şöyle yazdı:

«... Sana kişlik caketini yonderiyorum. Fazla ağirlik olmasin da posta parasi tutmasin diye düğmelerini kestim. Sen sonra dikersin.

«Not: Düğmeler caketin iç cebindedir.»

NE İYİ !

Kızın babası daha fazla sabredemedi:

— Biz geceleri saat on birde ışıkları söndürürüz! diye haber verdi.

Kızın sırnaşık âşıkı sevinmişti:

— Aman ne iyi! diye haykırdı. Eksik olmayın!

İŞ BECERME

Hanım ahbabına dert yanıyordu:

— Hiç bir hizmetçiyi uzun zaman tutamıyorum. Bunun da başlıca iki sebebi var.

— Nedir o sebepler?

— Ya hiç bir şey bilmiyorlar, ya pek çok şey biliyorlar.

DALGIN ÂLİM

— Numaranızı verirseniz size telefon ederim.

— Rehberde bulursunuz.

— Mükemmel. İsminiz?

— O da rehbrede yazılı!

MİZAH

Mecmuasının altıncı cildi, büyük bir itina ile hazırlanmıştır.

Sevdiklerinize zarif, mükemmel bir hediye, ancak bu ciltler olabilir. Fiyatı 750 kuruştur.

Ayrıca, abonelerimiz ve daimi okuyucularımız için de MİZAH'ın 6 ncı cilt kapakları hazırlanmıştır. Bunlar da 3 lira fiatla idarehanemizden temin edilebilir.

HER NEVİ
STİL MOBİLYA
DEKORASYON
BEYOĞLU

Sayı : 166

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

— Havalar serinledi, boğazımı korumalıyım !